

SUMARI

5	Terra genètica
7	Llum enemiga
9	Com ve un poema
11	Mort d'Anarca
13	La Font Alta
15	Res té futur
19	No facis nosa
21	Déu difícil
23	Bon vent
25	Port maleït
27	Ombra derrotada
29	Credo
31	Tardor Chanel
33	Penedit però mai del tot
35	Santa Maria de Ripoll
37	Sense fronteres
39	Sistema nerviós
41	Mussol
43	Trair per amor
45	Amèlia
47	Palinur
49	Banyera d'harem

51	Madrastra nit
53	Apaga el llum
55	Formes mixtes
57	Escriure memòria
59	Reina Dido
61	Un mal mal
63	Mar de cendres
65	La vida no ensenya res
67	Llevar estovalles
69	Jardins morts
71	País d'hores fosques
73	Males companyies
75	Hereu escampa
77	Hivern a Mallorca
79	Nit absoluta
81	Epíleg

Terra genètica

Com oblidar mai el frec de l'aire fi
entre vaumes, la frescor de bugada,
les síquies del verger i que els anys,
un rere l'altre, migparteixen segles
de temps dissolt, tenen fraccions
mil milionèsimes, van d'alba a nit fosca,
fan canvis de "lingerie" i menstruen
amb esglai, ¡com la cara fosca de la lluna!
Els dies tenen una ombra final, un tel
postrem sense déus, com si, cada nit,
revisquéssim l'invent monoteista.
"Adveniat"! Terra genètica, fe absoluta.

Llum enemiga

Les ciutadelles circumden aquella ciutat estat
amb latrines, museu etnològic, bordells i sants.
Ja tenen escrites les elegies amb enyor d'ordre,
com les velles nacions que els segles esquerden,
delmades per la sífilis i assemblees podrides.
Ciutats estat cruels soplugen grans literatures.
Que li sigui dat al monarca no dur al front
el signe de la mort: que sembli immortal
allunyar dels pobles la llum enemiga dels veïns,
i que no s'ennegreixi el fat dels clans més agosarats,
quan les aus escamoses treuen els ulls als cabrits
i esveren la quitxalla que cada nit torna a casa.
Els ciutadans justos manen els escamots
de cada murada. Una vida no val un denari.

Com ve un poema

La llei de gravetat no fa poemes.
Els versos deixen ditades hepàtiques,
un solc de segles desconeguts,
un esquitx d'ànima i, quan maduren,
fan pontar la branca. Ningú explica
per on i com venen els poemes.
Sabeu què? Que vinguin d'allà on sigui
si tenen una mare, si ovulen i consagren,
placenta enllà, transsubstancials.
I si honoren la paraula, si la honoren,
donem-los tipografia ígnia i desem-los
entre el dret romà i la geometria.

Mort d'Anarca

La monja infermera li va torcant la bava.
Un rictus d'agonia sacsa la faç de l'Anarca.
Dempeus rere la monja, l'escrivent pren nota.
“Que no canti el gall!”, diu l'Anarca. Tots esperen
que dicti el seu malson: “Caminava sol pel bosc,
un bosc. Tot d'aranyes penjaven de les branques.
Baixava fort un torrent que eixorda, con una canal
de foc o sofre, entre arbres amb cos de dona vella,
pell i ossos, despulles d'un mal fat.” L'Anarca
perd l'alè. Ha patit nits prenyades d'aram i plata vella.
Quan la monja li pren el pols, la vida ja li és destorb.
Tres minuts més i se li aturarà, com un xap, el cor.
Però, quina vida és això? Flames o tenebra?

© del text: Valentí Puig, 2025
© de l'epíleg: Jordi Llavina, 2025
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2025
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: febrer de 2025
ISBN: 978-84-1303-611-3
DL: L 73-2025
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

✦ imprès a **Lleida** ✦

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.